



Frank János

Született: Újkígyós

Születési év: 1934. Április 26. Újkígyós.

Anyja neve: Pleskonics Mária

Apja neve: Frank Pál

Szülei földművesek voltak. Édesapja, Frank Pál 3,5 holdon gazdálkodott, mellette fuvarozást vállalt, hogy eltarthassa családját. Heten voltak testvérek, elsőszülött fiútestvérük kiskorában meghalt. Hatan maradtak, négy fiú és két lány,

közülük Ő a legfiatalabb. Édesanyját, Pleskonics Máriát korán, 12 éves korában elveszítette. Édesapja nem nősült újra, a háztartás vezetését és a fiatalabb testvérek gondozását az idősebb nővére Ilonka vette át, a legnagyobb fiútestvér Gyuszi segítségével. Így segítve egymást, a két fiatalabb testvér János és Pál tanulhatott tovább, értelmiségi pályára léphettek. János tanárnak, a testvére Pál papnak tanult. Azt, hogy honnan indult, sohasem felejtette el. A családból hozta a szülők, a gyermekek, a testvérek, az emberek és a munka szeretetét, mely érzések meghatározták egész életét, tetteit.

Elemi iskoláit Újkígyóson, szülőfalujában végezte. Békéscsabára járt gimnáziumba, barátjával Medves Györggyel minden reggel kisvasúttal tették meg az utat. 1951-52 év nyarán a Békéscsabai Téglagyárba járt nyári munkára, hogy megkeresse a következő tanévre, a ruhára és a cipőre valót. 1953-ban érettségizett. Érettségi után Szegedre került, az Állami Pedagógiai Főiskolára. 1956. július 3-án, 256/1956. számon, magyar nyelv és irodalom szakos, általános iskolai tanárként végzett. 1954-nyarán egy hónapig, a főiskola elvégzése után három hónapig volt tartalékos tiszt kiképzésen Pécsen, alhadnagyként szerelt le, 1955. októberében.

Leszerelését követően, 1955. novemberében került első munkahelyére, Csökmőre. Itt ismerkedett meg 1956-ban feleségével, Szőke Idával, aki óraadó nevelőként a faluban dolgozott. 1956. április 28-án házasságot kötöttek és még abban az évben, augusztus 10-én Bihartordára, felesége szülőfalujába költöztek.

Bihartordán tanítóként helyezkedett el, míg felesége nem kapott állást. 1957. június 08-án született meg Zoltán fiuk. Felesége szüleinél laktak, szerettek volna most már családként külön élni, ezért 1958. augusztus 15-vel saját kérésükre, feleségével együtt Pernyéspusztára kérték kihelyezésüket. Itt kezdték el tanítói munkásságukat, felesége az alsó négy, míg Ő a felső négy osztályban tanított. 1961. február 17-én megszületett Csilla lányuk.

Pernyépusztán nehéz, küzdelmes éveket töltöttek. Fiatal pályakezdőként nagy bátorság és elszántság volt felvállalni a tanítás és nevelés felelősségteljes munkáját. A tanyai iskolában nagy szükség volt a pedagógus személyes példamutatására, szakmai tudására, emberi jó magatartására, hogy elnyerje az ottlakó szülők és gyerekek tiszteletét, megbecsülését. Mostoha körülmények között tanított, oktatott, nevelt elkötelezett hivatástudattal. Nem csak tanított és nevelt, az emberek segítségére volt mindennapi gondjaik megoldásában. A több évfolyammal való együttes foglalkozás nagy figyelmet igényelt. Az összevont tanulócsoportba járó nagyobb gyerekek tudását fel lehetett használni a kisebbek javára, akik sokszor bekérekedtek az óráikra. Naponta megtapasztalta a gyerekek érzelmi és értelmi fejlődését. A családi jelleget erősítette, hogy számos testvér, unokatestvér járt együtt. A tanév nyitása mindig hagyományosan kezdődött. Az iskola kisharangja gyülekezésre hívta a tanya apraja- nagyját, együtt énekelték a Himnusz, megható szavakat, ünnepi beszéd hangzott el. Egyszemélyben volt pedagógus és népnevelő. Téli estéken ismeretterjesztő előadásokat szervezett a tanyai kultúrszoba vezetőjeként. Szerették az emberek, mert közvetlen, barátságos ember volt, szívesen beszélgetett mindenkiel.

Munkáját, emberségét megbecsülték, évtizedek múltán is visszajártak tanítványai meglátogatni.

Az 1961-62-es tanévben a körzetesítés következtében helyezték át a Nagyrábéi Általános Iskolába, ahol nyugdíjazásáig dolgozott. Hóban, szélben, sárban, motorral még 1 évig bejárt Pernyépusztáról. 1962-ben feleségét is áthelyezték Nagyrábéra, így költöztek be az Arany János utcai iskola és szolgálati lakásba. Nagyon szép éveket töltöttek el új otthonukban. Az iskola udvara mindenkié volt, 3 sorban hatalmas platánfák álltak az udvaron, haranglábon álló kisharang adta tudtára a gyerekeknek a tanóra kezdetét és végét. Ide jártak a környék gyerekei játszani, fogócskázni, fára mászni. Ősszel 30-40 gyerek ugrándozott a levélhalmokon, késő estig hangos volt a környék a gyerekek zsivalytól.

Az iskolai és a községben működő társadalmi szervek jó kapcsolatáért sokat tevékenykedett, társadalmi munkája szerteágazó volt. Legfontosabb tevékenységi területe az ifjúsági mozgalom irányítása volt az iskolán belül. E téren jelentős tapasztalattal rendelkezett, munkájának hatékonyságát vezetői is elismerték. Az iskolában felső tagozatos munkaközösség vezető és osztályfőnök is volt.

Az 1961-62. tanévtől nyugdíjazásáig a Nagyrábéi Általános Iskolában tanított, magyar nyelv és irodalom szakos tanárként. Szaktárgyi tevékenységét pontosan, megalapozottan végezte. Szerette a magyar irodalmat és történelmet, arra törekedett, hogy tanítványai is megszeressék. Aki figyelt az órán, egy életre szóló alapot szerzett. Megmutatta tanulóinak a magyar nyelv szépségét, segítséget nyújtott nagy költőink verseinek megismeréséhez, megértéséhez. Vers és prózamondó versenyeken vettek részt tanítványai, felkészítette őket a megmérettetésre. Szemléletesen tanított, érdekesen, jól magyarázott, például Toldi Miklós alakját a faluban lakó Márkus Laci bácsi hatalmas természetéhez hasonlította. Határozott nevelési elveket vallott, a tanulás munka, felelősségteljes tevékenység. Fontosnak tartotta megismerni tanítványai családi körülményeit, rendszeresen voltak a családlátogatások. Jó kapcsolatot alakított ki a szülőkkel. Osztályfőnökként figyelemmel kísérte a gyerekek továbbtanulását, több tanítványa választotta később a pedagógus hivatást. Szigorú megjelenése tiszteletet parancsolt, fegyelmezettek voltak az órái, tekintélye volt, mint embernek, és mint tanárnak.

Az általános iskolai munkája mellett hosszú ideig volt könyvtáros, munkaközösség vezető. A továbbképző iskola vezetőjeként felnőtt, dolgozó embereket tanított, hogy megszerezzék a 8 általános iskolai bizonyítványt. Úttörő csapatvezető és osztályfőnökként szinte minden gyerekkel a tanórán kívül is volt kapcsolata. Minden évben kirándulásokat, táborokat szervezett és vezetett. A tábor mindig jó hangulat jellemezte, mindig megtalálta a megfelelő hangot a kollegákkal és tanítványokkal. A kis településen élőknek nagy dolog volt eljutni az ország közeli és távoli tájaira. Bejárták az országot, megnyílt előttük a világ, életre szóló élmény volt egy-egy osztálykirándulás, táborozás, esti tábortűz, az utazás.

A Magyar Honvédelmi Szövetség elnöke, majd átszervezése után az MHSZ lövészklub titkáráként lövészetekeket szervezett és vezetett.



1980-ban a szakszervezet főbizalmijának választották. A körzet területén működő igazgatásrendészetnél önkéntes rendőrként segített.

Tanítványai szigorú, de igazságos emberként emlékeznek rá. Nagyon szép, de küzdelmes életet élt, az emberek szerették és tisztelték tanári-emberi munkáját, példamutatását.

A Magyar Honvédelmi Szövetségben végzett munkájáért elismerésül ezüst, arany fokozat, valamint a Magyar Népköztársaság Minisztériumától 1972-ben HONVÉDELMI ÉRDEMÉREM tulajdonosa. Csapatvezetői munkájáért a Magyar Úttörők Szövetségének Országos Tanácsa 1971-ben és 1974-ben KIVÁLÓ ÚTTÖRŐVEZETŐ és ÚTTÖRŐVEZETŐI ÉRDEMÉREM kitüntetésben részesítette. A Művelődési Minisztérium KIVÁLÓ MUNKÁÉRT kitüntető jelvényt adományozott 1989-ben. A Pedagógusok Szakszervezetétől, EÖTVÖS JÓZSEF EMLÉKÉRMET kapta 1991-ben.

A település NAGYRÁBÉÉRT ÉRDEMÉREM-mel ismerte el munkásságát.

A Szegedi Tudomány Egyetem Juhász Gyula Tanárképző Főiskolai kar által szervezett ünnepségen, büszkén vette át az 50. éves aranydiplomáját családja és barátai kíséretében.

Kitüntetései elismerései hitet és erőt adták munkájához.

1973-ban pedagógus hiteltre házat építettek Nagyrábé, Mártírok utcán. Gyerekeik felnőttek, családot alapítottak, két fiú és két lányunokával ajándékozták meg. 1992.évi nyugdíjazása után

felesége súlyos beteg lett, hosszantartó betegségében 4 évig odaadóan ápolta. Kórházba kerülése után minden nap az ágya mellett ült, korai halálát soha nem tudta feldolgozni.

Kertészkedéssel foglalta el magát, sokfajta, finom, nemesített szőlősorok között konyhakerti zöldségek, gyümölcsök, földieper, málna, ribizli, pöszméte, szeder, alma, szilva, körte, meggy, cseresznye, birsalma, mogoró, minden földi jó megtalálható volt a kertjében. Szerette a virágokat, rózsákat, mindig virágzott valami a ház előtt és télen a szobákban. 15 évig egyedül élt, környezetét, otthonát pedáns rendben tartotta. Unokái felnőttek, közelebb kerültek egymáshoz, sokat mesélt a régi időről, küzdelmeikről, kitartásról, munkájáról és tisztességről. 2012. márciusában nagyrábéi otthonában, váratlanul hunyt el.

Köszönjük Herczeg Imréné tagintézmény vezetőnek a segítségét.

Összeállították gyermekei: Frank Zoltán János, Frank Zoltán Jánosné, Kissné Frank Csilla.